

sit Sytøj i Smug bevogtede ham, som om hun med sit Blik vilde stjæle ham Svaret bort fra Læben.

Han blev til sidst saa forvirret, at han, i Stedet for at svare, rejste sig for at gaa. Han følte, at han ikke længer havde Magten over sine Tanker, og frygtede for helt at tabe Fatningen overfor disse fremmede Mennesker. Med en ubehjælsom Undskyldning, fordi hans Tid ikke tillod ham i Dag at blive længere, greb han efter sin Hat og begyndte at tage Afsked.

Under de andres dybe Tavshed gik han rundt og gav Haanden. Og da han kort efter forlod Stuen, var der ingen, der fulgte ham.

IX.

Med hastige Skridt forlod Emanuel Gaarden. For at undgaa igen at komme ind i Byen tog han Vejen op over den nærmeste Bakkeskraaning og søgte herfra tilbage til Stranden. Ved Bevægelsen i den friske Luft genvandt han hurtigt sin Fatning. Den lille Bondestues indelukkede Atmosfære og den lange Stillesiddende havde bidraget